افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبـــاد　　بدین بوم و بر زنده یک تن مــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم　　از آن به که کشور به دشمن دهیم

afgazad@gmail.com　　www.afgazad.com

زن پیشتاز	Vanguard Woman

ژباړه: فرهاد وياړ
۱۱ جنوری ۲۰۱۳

د مور اتلوالي

ستره هيوادنۍ جګړه روانه ده. د شوروي پوځ د «اودسا» ښار ته نژدې جنګيده. د سرتيرو مېندې، خويندې او ميرمنې به اکثراً له ښار څخه د هغوي ليدنې ته راتلل. هغوي له ځان سره کبان، انګور او شيدې راوړلی.
ميرمنې د همولايتي قوماندان په دفتر کې په تمه پاتې کيدی او انتظار يې ويست. سرتيرِي دستې د هغوي د راتګ څخه خبريدل او نيمه ګړۍ چې به تيريده، وريت کبان او انګور به ټول خوړل شوي و.
يوه ميرمن چې دنګه ونه او زيړې او تورې سترګې درلودی، اکثراً به د سرتيرو خوا ته راتلله. سرتيرې پوهيدل چې دا ميرمن کب نيونکی ده او د سيند په څنډې کې ژوند کوې. خاوند يې په يوه توپاني ورځ کې په سيند کې ډوب شوی و. او يوازينې زوې يې «الکساندر پتلين» د هغوې د ډلې سرتيری و... د دې ميرمن نوم «ماريا واسيليونا» و. هغه ښه ښځه وه. سرتيرو ته ګرانه وه او په ډيرې سادګۍ سره يې ورته د «مور» غږ کاوه. کله به چې «مور» رارسيدله له ټولو لومړی به يې پوښتل:
ـ حال يې څنګه دی؟
ټول پوهيدل چې مور د خپل زوې په اړه پوښتنه کوې. ځواب به يې ورکو:
ـ ژوندی دی موری، ژوندی دی.
مور به په موسکا شوه. سرتيرو به له هغې د ښار په اړه او د هغې د خپلوانو په اړه پوښتنې کولی. ماريا واسيليونا به تل له ځان سره ښادې او آرامتيا راوړله. مور به د خپل زوی تر څنګ کښيناسته او دوه کسې به په خبرو بوختيدل. کله به الکساندر ګيتار غږاوه او سندرې به يې ويلی. مينه ناک او تود غږ يې درلود. سرتيرو به د هغه آواز ته غوږ

اینودو او د خپلو کورنیو، سیند او د خپلو شازدګیو ښار، «اودسا» په یاد به ولیدل... هو، اکتشافي سرتیري الکساندر ، ښه آواز درلود، الکساندر یو واقعي انسان و او ملګرو ورته درناوی درلود. الکساندر د خپلې مور په شان و. د هغې په شان دنګه اونه یې درلوده او لاسونه یې د کب نیونکي په شان پیاوړي او ځواکمن ول.

یوه ورځ دوه دوستان یعنی «الکساندر پتلین» او «میخائیل استریلکف» د اکتشاف لپاره لاړل. میخائیل یو آرام او غلي سړی و. هغوی ښایي د شپې له دوو بجو وروسته راستانه شوی وی. خو دوه، درې، څلور ساعته تیر شول.... شپه پای ته ورسیده، خو اکتشافي ډله راستانه نشوه. سرتیري د هغوی راستنیدو ته په تمه او سترګي په لاره ول. خو د راستنیدني هیڅ څرک نه لګیده. ناڅاپه د چاودني غږ واوریدل شو. بیا ډزي وشوی او بیا د چاودني غږ واوریدل شو.

او بیا آرامتیا واکمنه شوه. یو تن سرتیري وویل:

- مین وچاودید...

بل ځواب ورکړ:

- شاید هم نارنجک وي...

- امکان لري چي مکتشفین له کومې پیښې سره مخامخ شوي وي؟

قوماندان وویل:

- صبر کوو چي رڼا شي. بیا به وګورو.

لږه شیبه وروسته رڼا شوه. ناڅاپه یو سرتیري چیغه کړه:

- ملګری قوماندان! وګوری. وګوری. هغه هلته غزیدلی دی.

په ورشو کي، د شورویانو او فاشیستانو د مورچلونو تر منځ، یو سړی پر مځکه غزیدلی و.

- هو، احتمالاً چي په خپله دی.

- څوک؟

- استریلکف. داسي ښکاري چي وژل شوی وي.

- نو الکساندر چیری دی؟

قوماندان په د دوربین کي وکتلي:

- نه یي وینم.

ناڅاپه د قوماندان سترګي په الکساندر ولګیدلی. هغه ورو ورو د شوروي مورچلونو په لور خوزیده. یوه شیبه یي ځنډ وکړ. بیا یي خپل لاس پورته کړ او بیرته یي راکښته کړ او بیا یي پورته کړ. سرتیري د هغه علامت ته متوجي شول.

- کمک غواړي!

سرتیرو غوښتل ورمنډې کړي، خو قوماندان چیغه کړه:

- چیرې؟ ودریږئ! اجازه نه درکوم چي ورشئ.

- ملګری قوماندانه! ګورئ چي ملګري مو هلته دي!

قوماندان ځواب ورنکړ. بیا یي چیغه کړه:

- الکساندر! ساشا! څملئ! حرکت مه کوئ! وژل کیږئ!

په دې وخت کي دښمنانو بیا ډزي پیل کړی. سرتیري پوه شول چي قوماندان په حقه و، که د هغوی مرستي لپاره تللی وی، وژل کیدل. یو تن سرتیري وویل:

- هغوی وژل کیږي! ګوری چي ټپی شوي دي...

چوپتیا واکمنه شوه. ناڅاپه ټولو یو ښځینه آواز واورید:

ـ پرېږدی چې زه لاړه شم!... تا ته وایم چې پرېږده زه لاړه شم!

دا ماریا واسیلیونا وه. نه پوهېدو چې څنګه یې ځان دلته، مورچل ته رارسولی و. قوماندان ورته اجازه نه ورکوله او ورته یې وویل:

ـ امکان نلري مورې، تا وژني!

خو ماریا واسیلیونا په دې خبرو غوږ نه ګرو. هغه له مورچل ووتله او په دنګه وني سره هغه سیمې ته چې زوی یې په کې پروت و، روانه شوه. سرتیري منتظر ول چې څه به وشي. دښمنانو د دې ښځې په لیدو سره چې په زړورتیا یې د مردکیو هرکلی کاوه، له ډزو لاس په سر شول. د هغوي لپاره هم حیرانونکی وه. خو ماریا واسیلیونا د تل په شان کلکه او آرامه په لاره تلله. هغه همداسي مخ ته تلله. زوي ته نژدې شوه هغه ته یې اوبه ورکړی.

ـ زویه اوښبه... آراموي دی.

دښمنانو له سره ډزې شروع کړی. ساشا وپوښتلې:

ـ میخائیل څنګه دی؟... ژوندی دی؟

ـ هو، ژوندی دی. هغه خوا پروت دی.

ډزو ادامه درلوده. خو ماریا واسیلیونا ډزو ته هیڅ پام ونه اړوه. مور خپل زوي ته وویل:

ـ همدلته آرامه وغزېږه. مردکي تا ته نه رارسیږي. زه د میخائیل خوا ته ځم. هغه هم تږی دی.ګرانه زویه اورئ چې څه درته وایم؟

ـ هو مورې! څه....

ډزې لا سختې شوی. مور په اوچت آواز وویل:

ـ خدای پامان

او د میخائیل خوا ته روانه شوه. میخائیل ته نژدې شوه او ودریده. بیا ها خوا ته، چیرې چې ښار لیده کیده وکتلي... هغه «اودسا»... مور د میخائیل تر څنګ پر ځمکه وغزیدله. سرتیرو له یو بل تپوس کاوه:

ـ څه کوي!؟

دښمنانو ډزو ته ادامه ورکړه. خو دا ځل مردکي بیخي د مور او میخائیل تر څنګ تیریدل. فاشیستانو پر هغه ځای ډزې کولې چې ماریا واسیلیونا په کې غزیدلې وه. مور بی حرکته پراته وه. اوس سرتیري پوهیدل چې مور ولې هلته غزیدلې ده. هغه غزیدلې وه چې د خپلې ټولې تنې سره له سرتیري ساتنه وکړي. سرتیری د هغه خپل زوي نه و، خو هغې ټول سرتیري خپل زامن ګڼل. مور له مرګ نه ډاریده ځکه د مور مینه له مرګ پیاوړې ده.

شپې، سرتیرو، مور او دوه ټپي مکتشفین، الکساندر او میخائیل مورچلونو ته راوستل. د ماریا واسیلیونا بدن په مردکیو سوری سوری شوی و. سرتیرو، مور اودسا ته نژدې ورشو کې ښخه کړه.

که کله ستاسو د ادوسا نژدې ورشو ته مخه شوه او هلته مو یو وړکی قبر ولید، لږ ځنډ شی، شاید دا قبر د ماریا واسیلیونا وي!